WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 7 13 FEBR. 1965

Beste vrienden en vriendinnen

KWIK, Kwek en Kwak kwamen bibberend uit school thuis. Oma was juist die dag op bezoek, en ze hielp de jongens uit hun natte jassen en schonk voor ieder een kop hete chocolademelk, uit een ketel die al een tijdje gezellig op de kachel had staan pruttelen in afwachting van de thuiskomst van de jongens.

„Brrr, wat is het kaud!" zei Kwik klappertandend, en kiemde zijn beide handen om de warme kop.

„N-n-nou, h-het is akelig w-weer," bibberde Kwek, en nam een grote slok chocolademelk.

„I-i-ik vind de winter in het begin wel leuk," zei Kwak. „Als er pas sneeuw is gevallen en we voor het eerst kunnen schaatsen. Maar het duurt altijd zo lang. Als ik moest kiezen, zou ik vast altijd zomer willen hebben!"

„Ja, ja!" riepen de andere jongens. „Die winter is eigenlijk maar niks!"

„En waaram moet het nou zo vreselijk koud zijn," mopperde Kwek verder. „Ik begrijp niet waaram dat nodig is. En dat alle bomen kaal zijn en er geen bloemen meer zijn . . . het staat zo ongezellig, vooral als er geen sneeuw ligt en het regent!"

Oma zat alles glimlachend aan te horen. Toen de jongens uitgemopperd waren, zei ze: „Wat zijn jullie nou dom! Jullie weten niet eens waar de winter voor dient. Het mag nu wel lijken alsof alles dood is, maar dat is niet waar! Onder de sneeuw en onder de harde grond zitten de plantjes en bloemen voor het komende voorjaar al, en bereiden zich voor op de lente. En om ze rustig te laten groeien daar onder de grond, dekt de sneeuw ze in de winter toe met een warm laagje, waar de vorst niet zo gemakkelijk doorheen kan dringen. Bedenk eens dat de knoppen, waar in het voorjaar de groene blaadjes uit komen, nu al aan de bomen zitten! Ga, als je buiten komt, maar eens goed kijken, dan ontdek je vast al heel wat boden van het voorjaar! En . . ." oma's ogen begonnen te twinkelen terwijl ze naar de jongens keek, die de laatste slok uit hun koppen dronken, „als er geen winter was, zou je nooit lekkere hete chocolademelk drinken — want die smaakt in de zomer niet!"

OOM DONALD

Ons ziekenlijstje

Henk v. d. Berg is 8 jaar en spaart speldjes en kaarten van dieren. Zijn adres is: Steenbergen 1, Zeeland (N.-Br.).

Peter Hesling is 4 jaar. Sturen jullie hem eens 'n kaartje? Zijn adres is: Klaprooslaan 75, Groningen.

Jan ter Horst is 12 jaar en spaart speldjes, postzegels en kaarten van dieren. Zijn adres is: Kinderafdeling, Zaal 42, Lichtenberg, Amersfoort.

Liedeke Kuijper is 14 jaar en spaart foto's van de Beatles en andere sterren. Haar adres is: Wilhelmina-Gasthuis, Orthopedie, Zaal 2C, Amsterdam.

Henny Daalhuisen wil graag speldjes en lucifersmerken hebben. Ook gezellige briefjes zijn welkom. Haar adres is: Herweyerstraat 40, Rotterdam-Zuid.

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 7

In de lange sliert letters waar het slakkenhuis van gemaakt is, zijn elf Nederlandse plaatsnamen verstopt. Begin in het midden en bekijk de letters goed. Je zult tot de ontdekking komen dat er geen enkel verband tussen de letters bestaat, tot je plotseling een naam van een dorp of stad tegenkomt. Schrijf telkens de eerste letter van de plaatsnaam op. Heeft het je aan speurzin niet ontbroken, dan zul je zien dat deze letters de naam van een sport vormen. Schrijf dit woord op een briefkaart en zend deze vóór 18 februari aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet je naam, adres en woonplaats duidelijk te vermelden en schrijf linksboven op de adreszijde: „Oplossing nr. 7".

Doe je best en dan maar hopen op een fijne prijs!

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

Oom Donalds brievenbus

Joke Baardman, Driehuis. Mickey heeft later heel goed begrepen hoe het kwam dat Pluto en Glibbertje ineens zulke goede vrienden waren! Dag, Joke!

Wim Scheltens, Appingedam. Nu sta je dan eindelijk in de BRIEVENBUS, Wim! Het spijt me erg, maar die oplossing is niet geldig; dat is hij alleen als je hem op een briefkaart schrijft! Volgende keer beter!

Ansje Rikken, Lent. Is je kerstrapport wat beter, Ansje? Ja, je moet soms wel even geduld hebben voor je in de BRIEVENBUS komt te staan, want er zijn zoveel kinderen die ook graag een plaatsje willen hebben! Dag, Ansje!

Bettina van Pienbroek, Terneuzen. Dat was een prachtige tekening die je me stuurde, Bettina; ik was er heel erg blij mee! Is 't nieuwe huis nu al klaar? Dag, Bettina!

Vergeten jullie niet, wanneer je me een brief schrijft, duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam.

* * *

Vreemde noodlanding

Joe Wardle, een sportvlieger in Amerika, verkeerde in een moeilijk parket. Hoog in de lucht stopte plotseling de motor van zijn vliegmachine.

Er zat niets anders op dan een noodlanding te maken.

Maar een geschikt terrein daarvoor kon hij zo gauw niet ontdekken. Het was bovendien een beetje mistig vlak boven de grond.

Wacht eens, daar zag hij een niet al te smalle verkeersweg, daar zou hij op landen!

Maar toen Joe meende dat hij op de grond zat, gebeurde er iets raars.

Hoe hij ook remde, zijn vliegtuig bleef in beweging en het nam zelfs af en toe een bocht, zonder dat hij stuurde.

Joe keek eens vanuit de cockpit naar beneden en zag toen..... dat hij boven op een grote vrachtauto was geland

Otto van Drakenstein

WALT DISNEY

Leopold is een reddingshond — er zit hete chocolademelk in!
Gunst, dat kan een mooie foto worden!

Niet, Otto?
Natuurlijk . . . als de gelegenheid zich voordoet!

Later . . .
Kijk! Edelweiss - 't bekendste bloempje van dit land!
?

Iedere toerist probeert er een te bemachtigen!
Ik zal er een gaan plukken, Otto!

Nu ben ik wel hoog genoeg!
Ik zal met een 'n foto maken!
KLENK!
KLONK!
KLENK!

Ik geloof dat ik er zo wel bij kan! (Hijg!)

Donald! Pluk er een en kijk dan in het toestel!

Verdraaid, ik kan er niet bij!
?
Ha! Ik heb het!
?
SNIP!
!
!
BÈÈ-HA-HA!
BÈÈ-HA-HA!
Klaar, Otto! Knip maar af!
Oei! Wat een baf! Dit wordt een prachtige foto . . .
VOEMM!
AAUW!
. . . met een echte berggeit erop! Hé! OEI!
OEF!
UCHE!
BÈÈ-ÈÈÈÈ!
BOMPS!

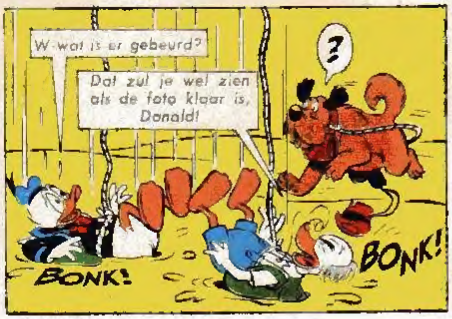
W-wat is er gebeurd?
Dat zul je wel zien als de foto klaar is, Donald!
?
BONK!
BONK!

Over foto's gesproken, nu is het mijn beurt om een plaatje te maken! Draai je om, Leo!
Klok! Klok!

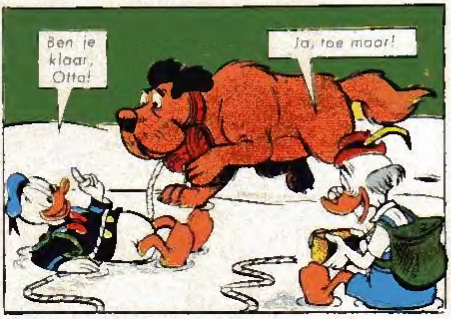
Ben je klaar, Otto!
Ja, toe maar!

Draai de kraan maar open!
PLOP!

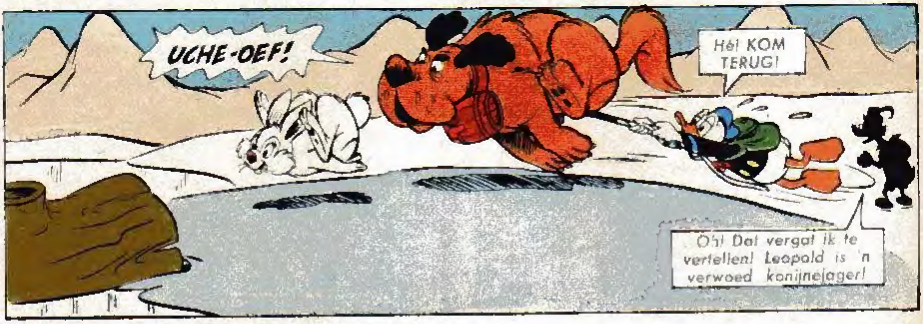
UCHE-OEF!
Hé! KOM TERUG!
Oh! Dat vergat ik te vertellen! Leopold is 'n verwoed konijnejager!

Lieve help! Kegelrecht in die vastgevroren holle boomstam! Laat los, Donald!
OEMPS!

Mijn hand is aan 't touw vastgevroren!
FLOP!
KRAAKS!

Wat een geluk dat Leopold het spoor kwijt is! Maar nu kunnen we eindelijk die foto maken! Lig stil, Donald!

Leopold is weer op zijn post! Vlug nu!
Lig stil!

Zet de ... aan open!

Neet Niet nog eens!
WROEF!
AAW!

Oeil Het vaatje is losgeschoten!
MROEF!
KNAP!

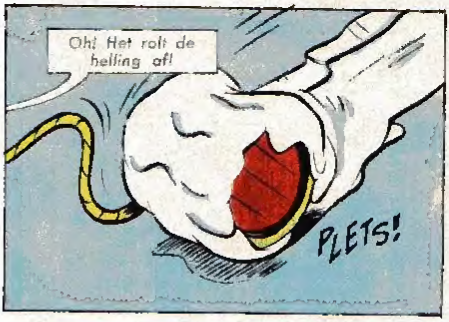
Oh! Het rolt de helling af!
PLETS!

HELP! (HIJG) HELP!
PLOEMP!

Oeb - gloeb!
Lieve help! Beweeg je niet!
PLAF!

TSAP!
TSAP!
TSAP!
Ik zal je redden!

Ik b-ben b-bevroren! G-geef m-me een s-slok h-hete ch-chocolade! BRRRR!
Een momentje!

Daar zal Leopold voor zorgen! Kom, jongen!
Nou, eindelijk!

Ik zal de foto maken, Donald!
Oh! Het kraantje staat open, maar er komt niets uit!

Wel alle-bevroren-tenen-nog-an-toe! Het is er uit gestroomd!
Een momentje!
KLENK! KLONK!

Ik heb verstand van zulke dingen!
?
KENG!

Het was BEVROREN! En wat maakt het nu uit — hete of harde chocolade? Drink . . . eh . . . eet maar! Je staat erop!
Tsjomp, tsjomp!
?
KLIK!

MIJN BESTE PRESTATIE

door BERT ONNES

NATUURLIJK zou ik kunnen vertellen over de zes keer dat ik Nederlands kampioen tafeltennis ben geworden, maar ik heb wedstrijden gespeeld in het buitenland waaraan ik nog veel mooiere herinneringen heb. Dat waren vaak niet eens zulke belangrijke gevechten, maar je kunt er toch voldoening van hebben. Zo was ik ook uitgenodigd voor een toernooi in Keulen, waar o.a. de kampioenen van Frankrijk, Zweden en nog wat landen aantraden. In dat toernooi deed ook een plaatselijke favoriet mee, die Schöler heette. Wij hadden geen van allen ooit van de jongen gehoord. Maar het gekke was dat deze jongen de ene kampioen na de andere versloeg. Het was niet te geloven, en het Duitse publiek was natuurlijk in extase. De onbekende Schöler leek rechtstreeks af te stevenen op de overwinning in het toernooi.
Al die internationale kampioenen met hun grote reputaties liepen daar met beschaamde, rode koppen rond. Zij hadden daar eventjes klop gekregen van een nieuweling. Maar ik had nog niet tegen deze jongen gespeeld en mijn collega's bezwoeren mij, die jongen met verpletterende cijfers te verslaan. De schande dat zij de eer moesten gunnen aan een beginnertje, was niet te dragen. Ik was nu een gewaarschuwd man en besloot het gevecht ernstig op te nemen, wat mijn collega's eigenlijk een beetje hadden nagelaten. Ik zei tegen mijzelf dat ik dit broekje, deze brutale geluksvogel, even met al mijn ervaring, al mijn talent en inzicht van de tafel moest vegen. Ik vocht alsof het om de wereldtitel ging, en ik won gelukkig ook. Maar toch niet zó erg gemakkelijk. Ik zou dit echter allemaal als een toevalligheid hebben beschouwd en het nu waarschijnlijk zijn vergeten, als niet een paar maanden later Schöler met groot talent Europees kampioen was geworden. Pas toén ging ik mij een beetje trots voelen op die gewonnen wedstrijd tegen een onbekende jongeman in Keulen. Later verloor ik enkele malen van hem, en dat vond toen iedereen logisch.
Een klein en grappig stukje uit de tafeltennissport wil ik hier nog even aan toevoegen. Ik bedoel nu de zgn. Badgastentoernooien. Dit zijn toernooien die meestal in bepaalde deftige Duitse badplaatsen worden georganiseerd door een duur hotel, of door de plaatselijke VVV.
Met dit soort toernooien heb ik mij al verscheidene zomers vermaakt. Ik word dan met nog enige andere internationale tafeltennis-sterren uitgenodigd 's avonds demonstratiewedstrijden te spelen tegen de badgasten die niets anders te doen hebben.
Eerlijk gezegd zijn dit geen indrukwekkende wedstrijden, al proberen wij met wat show iedereen een plezier te doen.
Maar het is wel iets aantrekkelijks in ons bestaan, want wij vermaken ons overdag lekker aan het strand, worden goed van eten en drinken voorzien, mogen in dure hotelbedden slapen en brengen zo een vorstelijke vakantie door, dank zij de edele tafeltennissport.

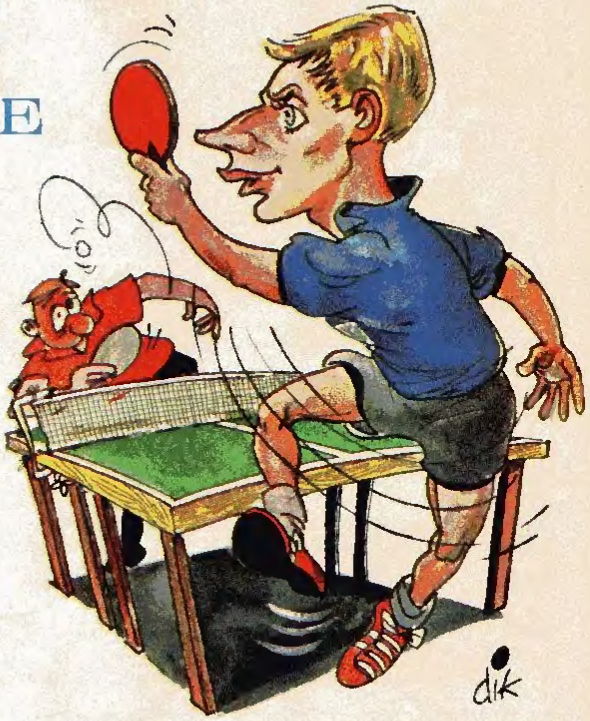

Bert Onnes

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

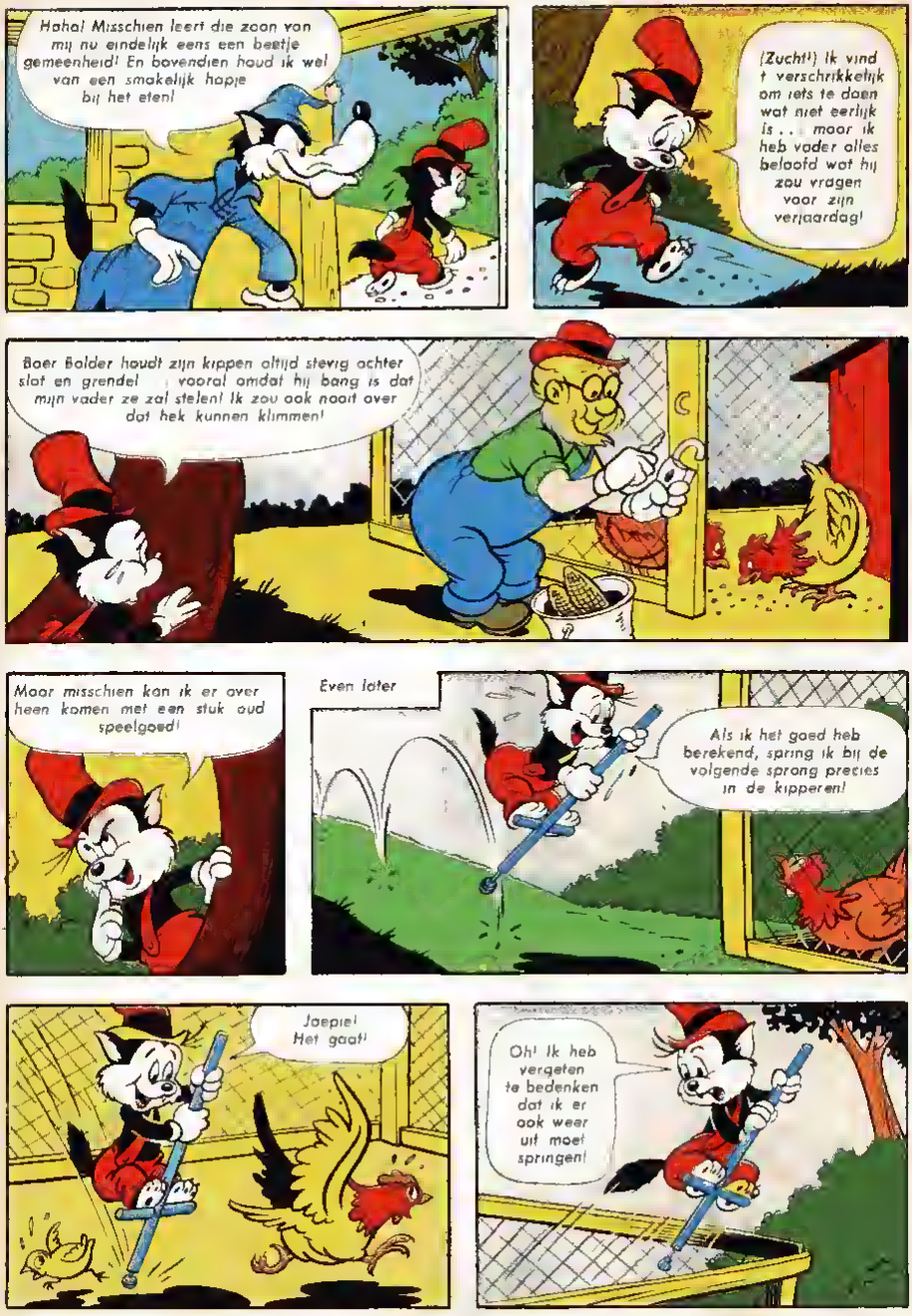
Haha! Misschien leert die zoon van mij nu eindelijk eens een beetje gemeenheid! En bovendien houd ik wel van een smakelijk hapje bij het eten!
(Zucht!) Ik vind t verschrikkelijk om iets te doen wat niet eerlijk is . . . maar ik heb vader alles beloofd wat hij zou vragen voor zijn verjaardag!
Boer Bolder houdt zijn kippen altijd stevig achter slot en grendel . . . vooral omdat hij bang is dat mijn vader ze zal stelen! Ik zou ook nooit over dat hek kunnen klimmen!
Maar misschien kan ik er over heen komen met een stuk oud speelgoed!
Even later
Als ik het goed heb berekend, spring ik bij de volgende sprong precies in de kipperen!
Joepie! Het gaat!
Oh! Ik heb vergeten te bedenken dat ik er ook weer uit moet springen!

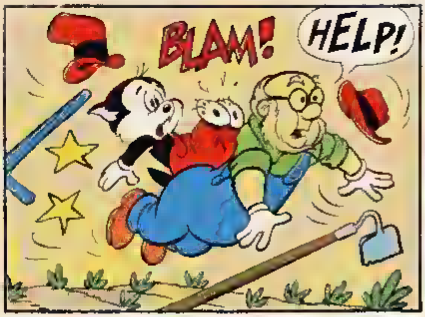
BLAM!
HELP!

Wolfje!
Het spijt me boer Bolder! Eh ik was aan het spelen en toen sprong mijn springstok wat te ver!

Op ieder ander kind zou ik boos zijn! Maar ik weet dat jij een brave jongen bent en zoiets nooit met opzet zou doen!
Dank u wel!

He nu je toch hier bent, zou je niet een paar werkjes voor me willen doen? Ik ben wat achter geraakt met de dagelijkse karweitjes!
Karweitjes?

Ja! Hier is de sleutel van de kipperen! Wil jij de eieren voor mij verzamelen! Ik geef je er een kwartje voor!
(Slik!) Goed!

Haha! Dat is de enige wolf in de hele wereld die ik met een gerust hart in mijn kippehok laat!

Boer Bolder vertrouwt me, en nu moet ik zijn kippen gaan stelen!

Kom kippetjes! Jullie gaan naar een verjaardag! Maar het zal geen vrolijk feestje worden — helemaal niet!

Ik KAN het niet doen! IK KAN HET NIET DOEN!

Hé hé! Wat zullen we nou hebben? Wat is er aan de hand, Wolfje? Je kijkt helemaal niet uit waar je loopt!

Hmm! Geen wonder dat je niet goed ziet! Je ogen staan vol tranen! Wil je me niet liever vertellen wat er aan de hand is?
Zucht!! Ja, laat ik het maar aan iemand vertellen!

En dus vertelt Wolfje de hele geschiedenis
En nu kan ik de twee vetste kippen uit uw ren niet meebrengen voor vaders verjaarsdineetje en dus heb ik mijn belofte niet gehouden!
Hmmm!

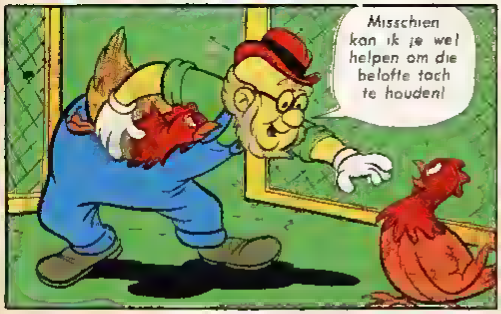
Misschien kan ik je wel helpen om die belofte toch te houden!

En
Wolfje, ik ben blij dat je de twee vetste kippen van boer Bolder hebt meegebracht

Maar was het nou echt nodig om BOER BOLDER ZELF meteen mee te brengen?
U kent dat oude spreekwoord toch wel, vader — hoe meer zielen, hoe meer vreugd!
En gefeliciteerd hoor Midas!

Die grappige Meneer Mispel

door BOUKE JAGT
illustratie: JAN WESSELING

IK moest een keer in een stadje zijn dat ik Nummeldam zal noemen. De meneer over wie dit verhaal gaat, woont waarschijnlijk nog steeds in Bl..., ik bedoel Nummeldam. En ik zou niet graag willen dat hij weet dat hij de meneer uit dit verhaal is.
In het hotel „De Grote Groene Os" zat ik een kopje koffie te drinken. Aan het tafeltje naast mij zat een meneer. Wij praatten wat met elkaar. Hij heette Mispel en hij nodigde mij uit, bij hem thuis iets te drinken. Dat had ik nu net niet moeten doen. Luister maar.
Nauwelijks bij hem thuis, begon het al. Ik kreeg een stoel waar ik prompt doorheen zakte. Natuurlijk keek ik erg beteuterd.
„Hahaha," lachte meneer Mispel. „Hohoho, wat grappig. Dat grapje met die stoel is altijd weer leuk, vindt u niet?"
Erg leuk kon ik het niet vinden, maar ik lachte ook wat mee. Ik kreeg een andere stoel en omdat ik niet weer gefopt wilde worden, ging ik heel voorzichtig zitten. Dat zag meneer Mispel en weer lachte hij.
„Hahaha," schaterde hij. „Dat doen ze nu allemaal. Hihihi. Heel voorzichtig gaan zitten. Hahaha. Iedereen denkt dat dit ook een fopstoel is. Hahaha!"
„Ik zal u eens iets vertellen," zei meneer Mispel toen hij uitgelachen was. „Ik houd van een goede grap. Niets leukers dan een goede grap. Zoals deze bijvoorbeeld. Ik bied u een sigaar aan. Rookt u weleens sigaren?"
Ik vertelde hem dat ik erg van sigaren hield. Hij hield mij het kistje voor en lachte weer. Ik keek wantrouwig.
„Nee, nee, heus niet," zei meneer Mispel. „U denkt dat dit een klapsigaar is, maar dat is het niet. Hahaha. Grappig hè?"
Ik knikte, want dit vond ik wel een leuk grapje. Meneer Mispel schoof me een doosje lucifers toe.
„Nee," bedankte ik, op mijn hoede, „ik neem mijn eigen lucifers wel." Ik wilde mij niet weer laten foppen. Uit mijn zak haalde ik een doosje, deed het open en ... pieielep, er vloog een duveltje uit.
„Hahahaha," gierde meneer Mispel. „Dat dohohohoosje heb ik in uw zak gestopt. Hahaha. Grappig hè?"
Ik vond het helemaal niet grappig meer, maar ik hield mijn mond. Dit keer deed meneer Mispel zelf een doosje open en gaf mij vuur. De sigaar smaakte erg goed en trok uitstekend.
„Nu zal ik u nog iets vertellen," zei meneer Mispel. „Als ik..."

„Boem," zei mijn sigaar en klapte uit elkaar. Weer bagon meneer Mispel bulderend te lachen. Ik vloog overeind.

„Nu zal ik u eens wat vertellen," zei ik woedend, „u had geen Mispel moeten heten, maar Mispunt."

Na dat gezegd te hebben, liep ik woedend het huis uit. Met een klap viel de deur achter mij dicht. Ik geloof niet dat meneer Mispel mij had boren weggaan. Hij kronkelde in zijn stoel van pret.

Nauwelijks was ik voor de deur, toen een agent mij staande hield.

„Aha," zei de agent. „Slachtoffer nummer zoveel."

„Agent," zei ik woedend, „die man is een pissag. Ik wil een aanklacht indienen. Ik... ik... ik..." Ik kon niet meer, zo kwaad was ik.

„Rustig maar, meneer," zei de agent. „Ik begrijp het, maar een aanklacht heeft geen zin. Loopt u maar eens mee. Ik weet iets veel beters."

Tijdens het lopen vertelde de agent, dat iedereen in Nummeldam meer dan genoeg had van meneer Mispel. Juist die avond had men besloten, hem die grappen voorgoed af te leren. Er was een vergadering in hotel „De Grote Groene Os" en daar gingen we heen.

We kwamen in het hotel en daar zaten, in een kamertje apart, wel veertien mensen. Iedereen klapte en riep hoera toen ze hoorden dat ik ook mee wilde doen meneer Mispel een lesje te geven. Het werd een arg gezellige avond. Op het laatst zei ik Piet tegen de burgemeester en Jan tegen de agent. En iedereen noemde mij Bouke. Op het eind van de avond vertrokken de elektricien en de loodgieter naar het huis van meneer Mispel. Ik sliep in het hotel.

MENEER MISPEL werd net als elke andere dag, om half negen wakker. Hij stond, zoals altijd, meteen op en stapte midden in een bak met koud water. Die had de loodgieter daar 's nachts voor hem neergezet.

„Brrrr," rilde meneer Mispel. „Hoe komt die bak hier?"

Vlug ging hij naar de badkamer, om, zoals elke morgen, een douche te nemen. Hij draaide de kraan van de douche open en...

„Goedemorgan luisteraars," zei de douche. „Wij beginnen nu met onze ochtendgymnastiek. Wij gaan in de spreidstand staan en..."

„Wel verdraaid," zei meneer Mispel terwijl hij de kraan dicht draaide. „Hoe kan dat nou? Ik zal meteen de loodgieter laten komen."

Hij kon natuurlijk niet weten dat de elektricien en de loodgieter samen de radio op de douche hadden aangesloten.

Meneer Mispel nam de hoorn van de haak en... een koude straal water spoot hem in zijn oor.

„Knotterdeknalpot," riep meneer Mispel. „Ben ik nu gek geworden of is dit huis gek. Ik ga meteen naar de politie."

Omdat meneer Mispel een nette man was, ging hij niet meteen naar de politie. Nee, hij ging eerst terug naar de badkamer om zich te wassen. Gelukkig kwam er wel water uit de kraan, dus kon hij zich wassen. Het aankleden ging wat moeilijker, want zijn mouwen en broekspijpen zaten allemaal dichtgenaald. Die moest hij dus eerst lostornen.

Eindelijk, eindelijk was meneer Mispel aangekleed. Behalve zijn dichtgenaalde kleren waren er nog meer moeilijkheden. Zijn schoenen vond hij na lang zoeken boven op de linnenkast en zijn sokken in de vuilnisbak.

Hij was nog maar net aangekleed, of daar ging de bel.

„Dat zal de bakker zijn," dacht meneer Mispel en liep naar de voordeur die... er niet was. Voor de deur stond ook niet de bakker, maar een politieagent.

„Zeg eens even, meneer Mispel," begon de agent. „Wat betekent dat? Waarom hangt uw voordeur in de lantaarnpaal. U weet toch dat dat verboden is?"

„Ma... ma... maar dat heb ik helemaal niet gedaan," hakkelde meneer Mispel.

„Dat zeggen alle boeven," riep de agent. „Kom mee naar het bureau."

De agent pakte meneer Mispel bij zijn arm, deed hem de handboeien aan en nam hem mee.

„Je bent een suffe ezel," riep hij tegen de agent die hem opsloot. „Ik heb helemaal niets gedaan."

„Welja. Nog bedriegen ook," zei de agent rustig. „Dat staat u niet netjes, meneer Mispel," en met een klap goolde hij de celdeur dicht.

Twee uur zat meneer Mispel in de cel. Toen kwam er een andere agent.

„Meneer Mispel," zei deze agent, „er is gebleken dat u uw voordeur niet in de lantaarnpaal hebt gehangen. Wij moeten u dus vrijlaten."

„Als je maar niet denkt dat ik het erbij laat zitten," riep meneer Mispel. „Ik ga meteen naar de burgemeester." En woedend liep hij het bureau uit.

De eerste die hij op straat tegenkwam, was de bakker.

„Nou moet je toch eens horen, bakker," begon meneer Mispel.

De bakker keek hem vreemd aan. „Het spijt me heel erg, meneer," zei de bakker, „maar ik ken u niet."

„Ken je me niet? Ik ben meneer Mispel."

De bakker schudde zijn hoofd. „Ik ken geen meneer Mispel. Er woont hier geen meneer Mispel."

Daarna liep de bakker door.

„Wel nu nog moolar," riep meneer Mispel en bolde bij de loodgieter binnen. „Luister eens, loodgieter," zei hij, „Wat denk je dat mij vanmorgen gebeurd is?"

De loodgieter trok zijn wenkbrauwen op. „Ik weet niet wie u bent, meneer," antwoordde hij. „En ik heb geen tijd om naar de praatjes van vreemde mensen te luisteren."

„Ma... maar ik ben meneer Mispel."

„Ik ken geen meneer Mispel," zei de loodgieter. „En schiet nou op. Mijn winkel uit. Ik heb het druk."

Meneer Mispel liep de straat weer op. Iedereen die hij kende, sprak hij aan, maar iedereen zei nog nooit van hem te hebben gehoord.

Eindelijk kwam hij bij de burgemeester.

„O, beste, brave burgemeester," riep meneer Mispel, half-huilend. „Luister alstublieft naar me." En meneer Mispel vertelde alles wat hem overkomen was.

De burgemeester kreeg nu toch wel een beetje medelijden. „U moet eens goed naar me luisteren, meneer Mispel," zei hij.

Meneer Mispel keek blij op. „Dus u kent me wel?"

„Natuurlijk," lachte de burgemeester. „En iedereen kende u. Ik zal u alles uitleggen."

De burgemeester vertelde alles aan meneer Mispel. Hoe de mensen een hekel hadden gekregen aan hem en zijn flauwe grappen. Toen begreep meneer Mispel dat hij erg dom was geweest. Hij beloofde nooit meer grappen uit te halen. Uit dankbaarheid gaf hij de burgemeester een mooie grote sigaar. En opgelucht stapte hij de deur uit.

Heel erg blij dat meneer Mispel zijn lesje zo goed had geleerd, stak de burgemeester de sigaar op. Hij deed drie trekjes en... „Boemm!" zei de klapsigaar en spatte uit elkaar. Maar daar kon meneer Mispel niets aan doen. Hij had de sigaar die ochtend uit het verkeerde kistje gepakt terwijl hij boos was. En als je boos bent, maak je gauw een vergissing, nietwaar?

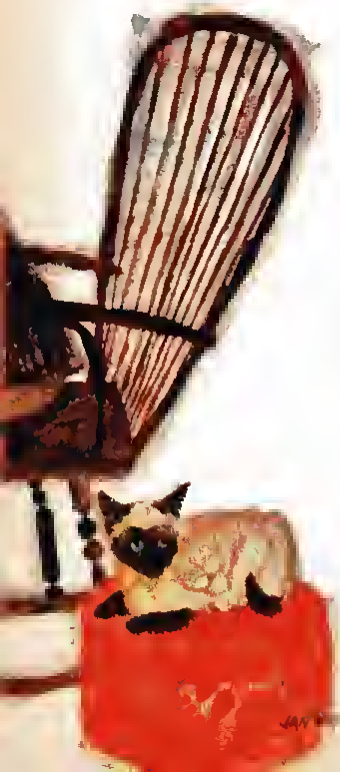

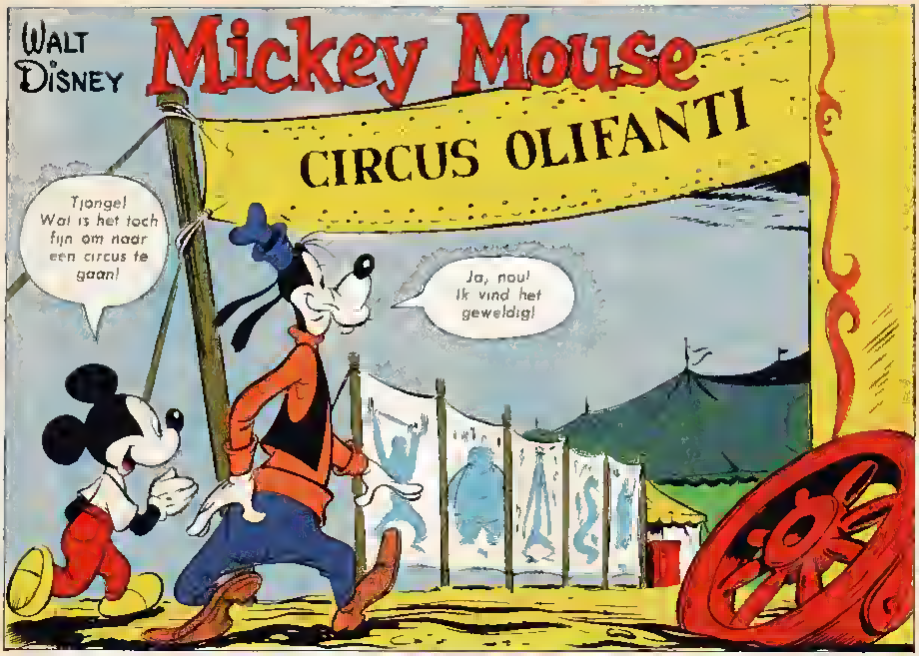
WALT DISNEY
Mickey Mouse
CIRCUS OLIFANTI
Tjonge! Wat is het toch fijn om naar een circus te gaan!
Ja, nou! Ik vind het geweldig!

Ja! Pindo's en wilde beesten en vrolijke mensen!
Waar zouden al die vrolijke mensen eigenlijk zijn?

Hé, dat is vreemd! Het lijkt wel of alles DICHT is!

Misschien hebben ze wel n dagje vrij!
Dat kan ik me niet voorstellen! Hmm! Ik begrijp er niets van het lijkt wel een spookstad!

En ik heb al een kaartje gekocht! Bah! Daar heb ik nu natuurlijk niets aan!
Sst! Luister eens daar zit iemand in die tent!
SNUF! SNIK! SNUF!
KAARTJES

Hé daar! Magen we binnen komen?
(Snuf! Snik! Snif) Kom maar!
KANTOOR
Wij zijn de gebroeders Olifanti (Snik! Snik!)
Ik ben Mickey Mouse en dit is mijn vriend, Goofy! Wij hebben een kaartje voor de voorstelling!
We zijn gesloten! Ons beste nummer, de ZINGENDE VLOOIEN, moet vervallen. Ze zijn verdwenen! Alle artiesten en dieren zijn zo van streek over die vlooien, dat ze niet kunnen optreden!
(Snuf!) Gruwelijk, wat akelig!
Snik!
Ze waren de enige vlooien ter wereld die vierstemmige canons kan den zingen!
Misschien kunnen we helpen!
Wilt u dat? We zullen u goed belonen als u ze vindt — maar we moeten u waarschuwen dat het weleens een gevaarlijk karweitje kan blijken te zijn!
Zijn er aan wijzingen?
Dit gescheurde spoorwegkaartje vonden we op de vloer van de tent van de zingende vlooien!
Dat is ten minste iets!
HEUVELDORP
IN HET ACHTERLAND
Die middag
Het spijt me meneer Mouse, maar we stoppen niet in Heuveldorp! U moet maar een manier verzinnen om ander het rijden uit de trein te komen!
HEUVELDORP
PANG!
PUST
PANG!
Dat heb je snel bedacht, Mickey!
PANG!

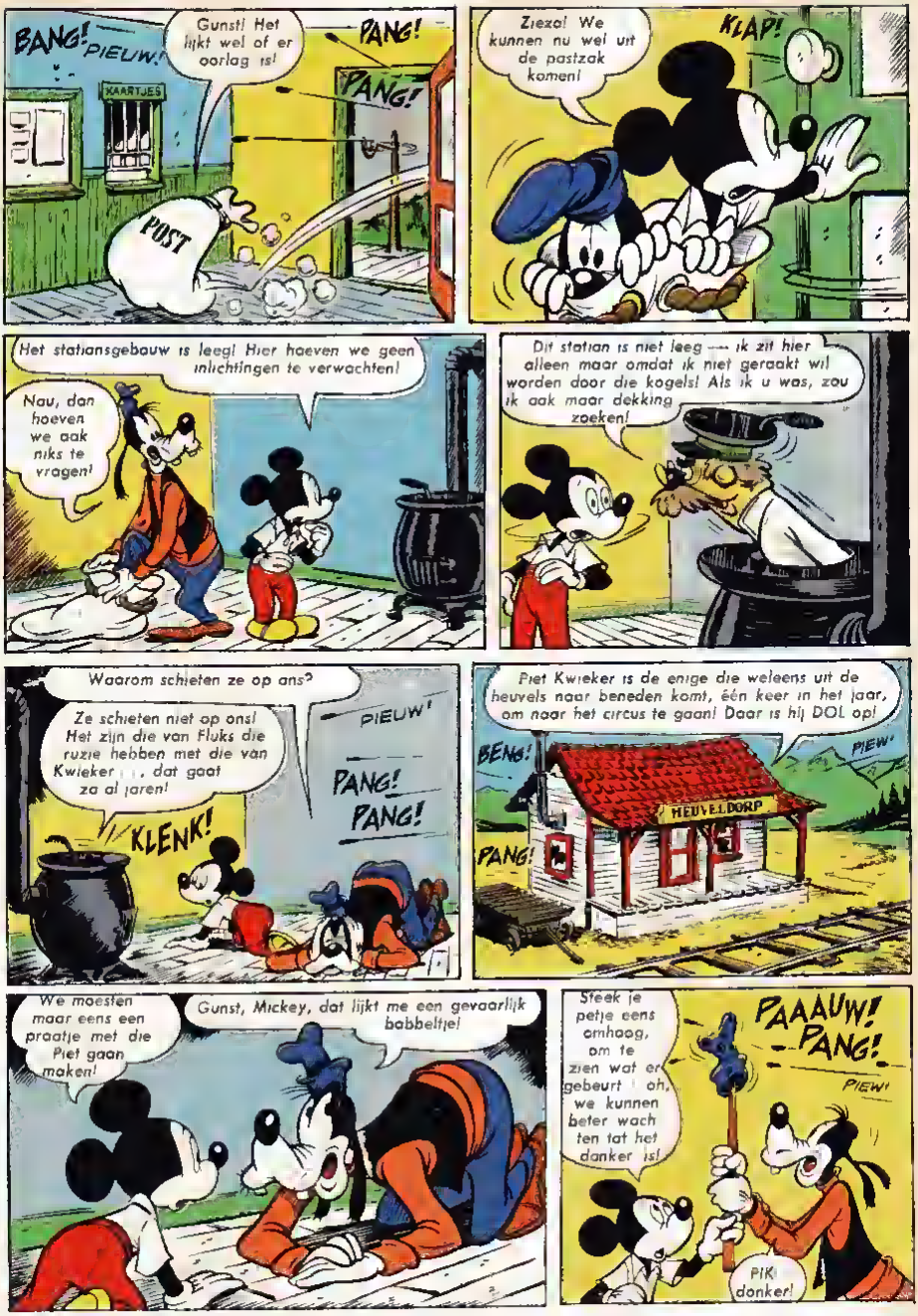
BANG!
PIEUW!
Gunst! Het lijkt wel of er oorlog is!
PANG!
PANG!
KAARTJES
POST
Ziezo! We kunnen nu wel uit de pastzak komen!
KLAP!
Het stationsgebouw is leeg! Hier hoeven we geen inlichtingen te verwachten!
Nau, dan hoeven we ook niks te vragen!
Dit station is niet leeg — ik zit hier alleen maar omdat ik niet geraakt wil worden door die kogels! Als ik u was, zou ik ook maar dekking zoeken!
Waarom schieten ze op ons?
Ze schieten niet op ons! Het zijn die van Fluks die ruzie hebben met die van Kwieker [illegible], dat gaat za al jaren!
PIEUW!
PANG! PANG!
KLENK!
Piet Kwieker is de enige die weleens uit de heuvels naar beneden komt, één keer in het jaar, om naar het circus te gaan! Daar is hij DOL op!
BENG!
PIEW!
PANG!
HEUVELDORP
We moesten maar eens een praatje met die Piet gaan maken!
Gunst, Mickey, dat lijkt me een gevaarlijk babbeltje!
Steek je petje eens omhoog, om te zien wat er gebeurt! oh, we kunnen beter wachten tat het donker is!
PAAAUW!
PANG!
PIEW!
PIK donker!

Die avond
Kom, Goofy, daar is de hut van Piet al!
Ik ben bang!
Piet! Hier zijn twee vrienden!
Bib berende vrienden!
Hou me niet voor de gek! Jul lie zijn Fluksen!
BAM!
Nee! Hou op met schieten — wij zijn geen Fluksen! We hebben een circuskaartje voor je mee-gebracht!
Een CIRCUSKAARTJE!? Kom binnen met je handen omhoog!
Luister eens Goofy! Hoor jij wat ik hoor?
Ja!
Waar is dat kaartje nou?
Wel allemensen! Die zingende vlooien doen hun best, hoor!
VLOOIEN?
Ja, uit het circus!
Dus DAT hoorde ik steeds! Ik dacht dat het die brulapen van Fluks waren, die daar aan de overkant zitten!

Maar vlooien of geen vlooien — ik heb gezegd mijn baard niet te zullen afscheren voor ik heb afgerekend met die kerels van Fluks!
BAM!
Als we u helpen met die jongens Fluks en u dat circuskaartje geven, wilt u ons dan uw baard geven?
Top! Dat doen we!
Waarom nou die hele baard? Waarom nemen we de vlooien niet gewoon mee!
Ze willen niet uit die baard komen! Ze vinden het daar fijn! Ze zijn er vast in gesprongen toen hij naar ze stond te kijken!
Met hoeveel jongens hebben we te doen, Piet?
Mijn opa zei altijd dat het er drie waren! Maar ik heb er zelf nooit een van gezien!
Hm m! Hij heeft nog nooit een Fluks gezien!
Weldra
Wat ben je met dat mes aan het doen, Mickey?
Ik heb een idee en ik wil zien of het waar is!
Zie je? Ik heb mijn voorletter op die kogel gekrast, zodat ik hem kan herkennen nadat hij afgeschoten is!
M
Stop deze gemerkte kogel eens in je geweer, Piet!
Goed hoor! Ik schiet alles wat je maar wilt naar die boeven!
Het lijkt wel of ik m n geweer niet meer zo vast in de hand heb als vroeger!
Tja! Dat komt natuurlijk door die vierstemmige canons in je baard!

Nou, Goofy, als Piet op het huis van Fluks schiet, wil ik dat jij die koekepan in de lucht houdt!
?
KLAARR-AF!
BAM!
KLONK!
PIEUW!
He, jongens! Dit is die zelfde gemerkte kogel die Piet heeft afgeschoten!
Je bedoelt dat die ge woon naar ons is terug gekomen, Mickey?
Ja! De kogel is af geketst op die granie! rots achter het huis! Schiet nog s.
BENG! BENG! BENG!
KLENK! KLENK! KLENK!
PIEUW! PIEUW! PIEUW!
Verdraaid! Dat is niet eerlijk! Ik word door mijn eigen kogels EN de Fluksen beschoten!
Kom mee! We gaan daar eens kijken
Ze bestormen, he? Prachtig! Daar heb ik nou jaren op gewacht!

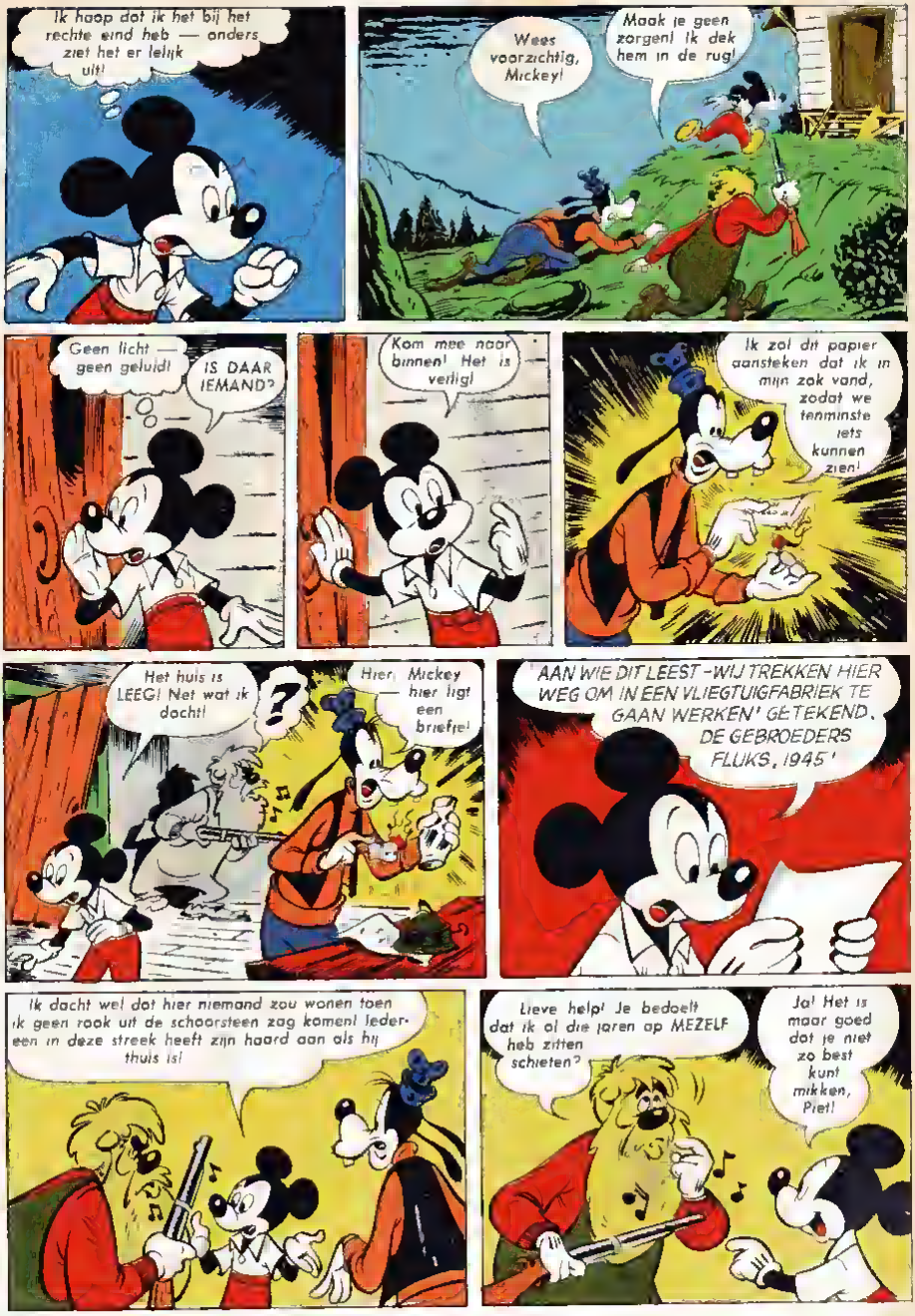
Ik hoop dat ik het bij het rechte eind heb — anders ziet het er lelijk uit!
Wees voorzichtig, Mickey!
Maak je geen zorgen! Ik dek hem in de rug!
Geen licht — geen geluid!
IS DAAR IEMAND?
Kom mee naar binnen! Het is veilig!
Ik zal dit papier aansteken dat ik in mijn zak vond, zodat we tenminste iets kunnen zien!
Het huis is LEEG! Net wat ik dacht!
?
Hier, Mickey — hier ligt een briefje!
AAN WIE DIT LEEST -WIJ TREKKEN HIER WEG OM IN EEN VLIEGTUIGFABRIEK TE GAAN WERKEN! GETEKEND, DE GEBROEDERS FLUKS, 1945'
Ik dacht wel dat hier niemand zou wonen toen ik geen rook uit de schoorsteen zag komen! Iedereen in deze streek heeft zijn haard aan als hij thuis is!
Lieve help! Je bedoelt dat ik al die jaren op MEZELF heb zitten schieten?
Ja! Het is maar goed dat je niet zo best kunt mikken, Piet!

Nu die ruzie voorbij is, kan Piet zijn baard rustig afscheren!
Hier is 't ka HELP! Ik heb het verbrand om de lamp mee aan te steken!
Dat maakt toch geen verschil!
Ik heb besloten mijn baard te houden! Als er niet meer geschaten wordt, heb ik tenminste nog wat verder aan die vlooien!
Dat was dan een nuttelaos reisje, Mickey!
Dat ziet er wel naar uit, maar – hm-m!
Je vindt schietpartijen en circus fijn, he? Nou, als je die baard laat afscheren en psst, psst, bzzz . .
Volgende dag
Bedankt, jongens! De bezoekers stramen toe en die vlooien zingen beter dan ze ooit hebben gedaan!
ZIE VLO
En Piet is ook in z'n nopjes! Het was een goed idee om hem mee te laten doen aan het cowboy-nummer, Mickey! Hij kan naar hartelust schieten . . zelfs al is het maar spel!
HOE! HOE!
JOEPIIE!
BENG!
Haha! Die Indianen hebben geen enkele kans tegen hem — hij doet alsof het Fluks-jongens zijn!

door
AD van SEYEN

het GEHEIM van professor NIPPEL

illustratie Gerard van Straaten

Roel Winkel en Dick Witte zijn door professor Nippel aangenomen om hem, tijdens hun vakantie, te helpen bij ruimtevaart-experimenten

'tWAS een week later, de zomervakantie was begonnen. Op een morgen fietsten Roel Winkel en Dick Witte naar de Villalaan en stapten al voor nr. 44. Net als de eerste keer gingen ze maar weer achterom, dan hoefde de professor ook niet te schrikken van de bel.

Ze vonden hem in de achterkamer. De serredeuren stonden weer open. Hij zat in een boek te turen met het brilletje op z'n neus. Verstrooid keek hij op. Even leek het of de professor moeite had zich hen te herinneren. Toen wist hij het weer.

„Is de vakantie begonnen?" vroeg hij met zijn droge stem. „Dan zijn jullie op tijd gekomen. We kunnen direct beginnen." Hij dribbelde door de kamer, het kalotje op z'n hoofd. Zijn linnen zomerpak zat vol kreukels. Het zag er uit of het nodig eens moest worden gewassen. Groezelig en smerig.

Ze keken eens om zich heen. Ze hadden van het huis al wat gezien toen ze hier de eerste keer waren geweest. Het was echt het huis van een geleerde die voor orde en netheid geen tijd had en zich daar waarschijnlijk ook niet om bekommerde. Overal slingerden voorwerpen rond. Op de vloer lagen kranten en opengeslagen boeken, waarvoor anders zeker geen plaats meer was, want de tafel lag ook al vol met allerlei papieren. Op de stoelen lagen kleren van de professor, ook een gestreepte pyjama. In de vensterbanken stonden ongewassen koppen en borden met de resten van slordig klaargemaakte maaltijden erin.

Echt 'n huishouden van Jan Steen, dachten de jongens allebei. Ze namen zich voor om daar straks eens verandering in te brengen en de hele santenkraam netjes op te ruimen. Professor Nippel had wel wat toezicht nodig.

Hij kwam naar hen toe. „Ik heb alle voorbereidingen getroffen," sprak hij. „Jullie gaan mij helpen bij een nieuwe proef, die verscheiden dagen zal duren. Ik zal jullie er eerst iets van vertellen, de theorie die ik erover heb opgezet. Het gaat over de gewichtloosheid, een van de onopgeloste problemen van de ruimtevaart. Wanneer een ruimtevaartuig in een vrije val is, ondergaat het niet meer de werking van de zwaartekracht. De inzittenden zweven vrij in het schip rond, wat een erg ongewenste toestand is. Er zitten verschillende andere problemen aan vast. Stel dat je iets wilt eten of drinken. Dat is niet op de gewone wijze mogelijk. Alles is zonder gewicht. Er is geen beneden of boven."

„Er zijn allerlei voorlopige oplossingen voor gevonden," zei de professor na een korte pauze. Sommige geleerden willen de ruimtereizigers van zware schoenen met magnetische zolen voorzien, waarmee ze de vloer kunnen vasthouden. Andere geleerden willen een kunstmatige zwaartekracht aanbrengen, door het schip een draaibeweging te laten maken. Ze willen het om z'n lengteas laten roteren. Maar dat is allemaal veel te lastig en ingewikkeld."

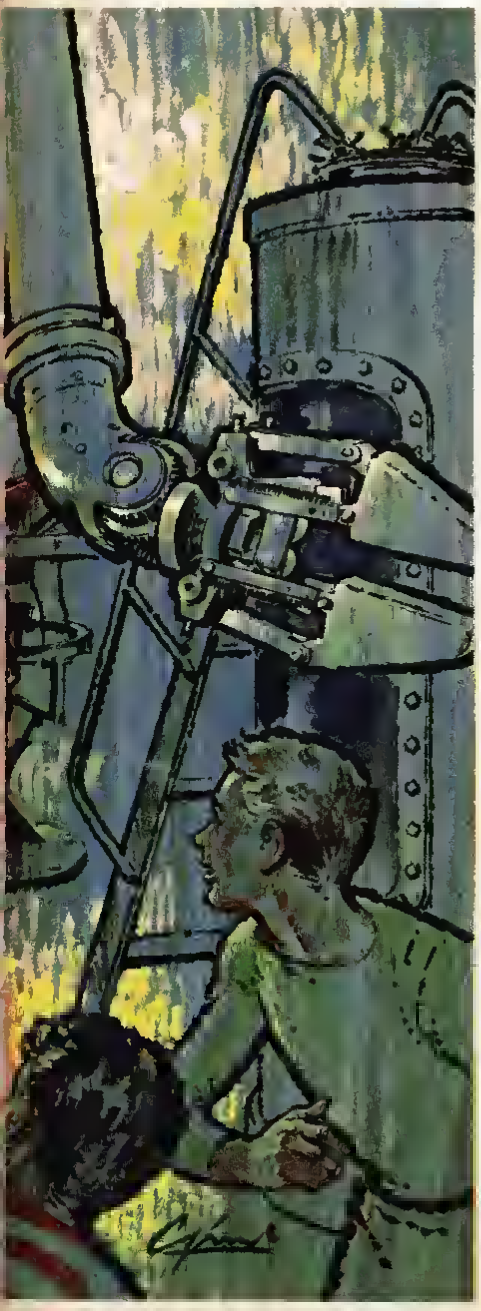

De ogen van professor Nippel begonnen te schitteren. Ongewonden sprak hij verder:

„Ik heb een heel andere oplossing gevonden. Ik wil het schip met water vullen! Water is het meest natuurlijke element voor het leven. Vissen bijvoorbeeld bewaren daarin op volkomen natuurlijke wijze hun evenwicht. Bovendien kost water niets. Het is in onbeperkte hoeveelheid voorhanden."

De jongens luisterden. Stomverbaasd. Ze waren niet weinig onder de indruk van professor Nippels woorden. Misschien kon het werkelijk worden verwezenlijkt. Waren grote gedachten niet altijd erg eenvoudig, achteraf bekeken? Had bijvoorbeeld Marconi de radiotelegrafie niet ontwikkeld door van eenvoudige natuurlijke beginselen uit te gaan, waar niemand behalve hij op was gekomen? Misschien was professor Nippel een man van betzelfde kaliber. Ze voelden zich trots, dat hij zonder terughouding zijn plannen voor hen ontvouwde.

„Maar," waagde Dick met zijn frank en vrij gezicht vol zomersproeten te zeggen, „hoe moeten de ruimtereizigers in zo'n schip met water leven? Ze zijn toch geen vissen. Zuurstof is natuurlijk erg gemakkelijk. Dat kunnen ze inademen uit tanks. Maar ze moeten ook eten. En hoe moet het schip worden bestuurd?"

„Automatisch, op afstand," antwoordde professor Nippel, die wel plezier in de schrendere jongen en diens opmerkingen scheen te hebben, eerst op de laatste vraag. „De instrumenten bevinden zich waarschijnlijk in een aparte ruimte zonder water. Ik heb dat nog niet helemaal uitgewerkt. Noodzakelijke koerscorrecties en dergelijke kunnen tijdens de vlucht vanuit het watercompartiment worden aangebracht. En wat het eten betreft, dat kan gebeuren uit plastic flessen met vloeibaar voedsel, die in het water drijven en dus zo voor het grijpen zijn. Het water wordt natuurlijk op de gewenste temperatuur gehouden door een thermostaat. Bovendien dragen de ruimtereizigers waterdichte pakken die echter lang niet zo zwaar en ongemakkelijk hoeven te zijn als de tegenwoordige ruimtepakken. Het water is hun natuurlijke omgeving en vormt tegelijk een beschermend omhulsel. Het vangt alle schokken op en voorkomt de onaangename gevolgen van een te langdurig gewichtloos zijn. Dat is mijn vermoeden. Maar laten we nu met het experiment gaan beginnen," onderbrak hij zichzelf. „Ik heb in het laboratorium — hij wees naar het plafond — een groot vat met water staan. Daarin kan ik bepaalde geweerwordingen ondergaan."

Hij dribbelde al voor hen uit en wenkte hen, hem te volgen. Ze verlieten de kamer door een deur die in de gang uitkwam. Aan het eind, bij de vestibule, was een trap die ze beklommen. Boven was weer een gang en daar nog een trap naar de tweede verdieping. Het huis was groot, maar schaars gemeubileerd en aangekleed. De gangen waren kaal, de trappen hadden geen lopers. Even later stonden ze in het laboratorium. Toen zagen de jongens zich de ogen bijna uit. Want in de rest van het huis mocht het dan leeg of rommelig zijn, hier beersten een grote orde en netheid. Het verschil viel daardoor des te meer op.

Het vertrek was met allerlei indrukwekkende technische gereedschappen volgestouwd, welke messa's geld moesten hebben gekost. In de muren zaten panelen met knoppen en hendels, alsof het eenmansleboratorium van professor Nippel een echt ruimteschip was. Er stonden vreemdsoortige machines die de jongens nooit eerder hadden gezien en waarvan ze het gebruik niet kenden. Er was ook een reuze rad met spaken en een cilinder in het midden. Het zou wel een soort centrifuge zijn, waarin toekomstige ruimtereizigers werden rondgedraaid om hun uithoudingsvermogen en geschiktheid te beproeven.

In een hoek stond een groot glazen vat, dat met water was gevuld. Een schroefdeksel met een doorsnee van ongeveer zestig centimeter, waarmee het vat afgesloten kon worden, lag naast de opening. De professor wees er naar. De jongens, verdiept als ze waren in alles wat ze zagen, schrokken onwillekeurig toen ze zijn droge stem hoorden. Ze hadden zijn aanwezigheid even vergeten.

„Ik zal nu mijn kikvorspak aantrekken en in het vat gaan," sprak hij. „Juiste schroeven dan de deksel erop."

Daarna houden jullie mij voortdurend in het oog, opdat mij niets kan overkomen. Dat is jullie taak. Zodra ik een signaal geef of jullie merken dat er met mij iets niet in orde is, halen jullie mij er vlug uit. Lukt dat niet vlug genoeg, kijk, dan is daar 'n schuif. Als ja die wegtrekt, loopt het vat in een oogwenk leeg. Maar dat zal wal niet nodig zijn. Ja kunt echter nooit weten."

De jongens begrepen dat de professor voorzichtig wilde zijn en liever onder toezicht wilde staan tijdens zijn proef. Het was niet verstandig om alleen in het vat te zitten, zondar dat er een helper in de kamer was. Ze waren dat volkomen met hem eens.

„Hoelang blijft u in het vat?" informeerde Roel Winkel.

„Vandaag drie uur," antwoordde de professor. „Daarna elke dag 'n uur langer, totdat het in verbend met bepaalde lichamelijke reacties door mij bekende maximum van twaalf uur is bereikt. Daarna gaan we het water in beweging brengen met elektrische pompen en de proef steeds verder uitwerken." Hij wees naar de batterij technische hulpmiddelen in het laboratorium. „Nu zal ik mij eerst in mijn uitrusting steken," besloot hij. „Wachten jullie zolang hier, ik ben zo terug."

Hij verdween door een kleine deur achter in het laboratorium. Daar bevond zich zeker een kleedruimte.

Na een paar minuten — erg vlug vonden de jongens dat ietwat verhijsterd naar zijn uitrusting kaken — keerde hij al terug.

De professor zag er werkelijk heel anders uit. Hij droeg een kikvorspak met flappers aan zijn handen en schoenen, hij had een kleine zuurstofcilinder op z'n rug en een bol om zijn hoofd van groenschtig en van buitenaf haast ondoorzichtig glas, waarachter ja zijn gezicht alleen vaag kon zien schemeren, maar niet herkennen. Hij leek in het kikvorspak ook groter en forser. Als ze niet hadden geweten dat het professor Nippel was, dan souden ze het niet hebben vermoed. Ook zijn stem klonk anders toen hij sprak, erg onduidelijk, wat natuurlijk kwam door de bol om z'n hoofd en de zuurstofslang die daarin zat.

„Ik ga nu naar binnen," was alles wat hij zei. Log liep hij naar een laddertja dat tegen het vat stond en begon het te beklimmen. De jongens schotan bijna in de lach. Het was ook een komisch gezicht. Professor Nippels bewegingen haddan veel van die van een beer. Het laddsrtje kraakte en zwaaide, maar het vat kon er blijkbaar wal tegen. Het was van dik sterk glas, misachien onbreekbaar.

Za zagen hem met een beetje moalte zich door de opaning wurmen en dan in hst vat verdwijnen. Langzaam zakte hij naar beneden, terwijl het water even golfds en over da rand liep. Zuurstofbelletjes stegan in het heldara water omhoog.

Dick Witte besteeg kwiek hat laddertje en schroefde de deksel op hat vat. Daarvoor waren geen twee man nodig. Het ging licht en gemakkelijk. Het vat was nu gesloten.

„Ziezo," sprak hij, toen hij weer beneden stond. „Nu hebben we drie uurtjes de tijd, erg druk hebben we het dus niet!"

Ze wierpen een blik op de grote elektrische klok met de lange centrale secondenwijzer, die bij elke omloop in het licht van een plafondlamp zilverig schitterde. Hij hing achter hen aan een muur. Het was nu half elf. De proef — nu ingegaan — zou dus tot halftwee duren. Daarna elke dag een uur langer, had de professor gezegd.

Ze zagen hem in het vat zitten als een grote octopus. Door het groenige glas van z'n bol staarde hij strak naar hen. Voortdurend stegen zuurstofbelletjes naar de oppervlakte. Het was toch wel wat geheimzinnig allemaal.

't Was in het laboratorium heel stil. Zelfs de elektrische klok had geen tik. De Villalaan lag erg afgelegen, een heel eind van de binnenstad.

De jongens merkten dat ze eigenlijk niet hard durften praten. Professor Nippel keek zo streng naar hen. Het was of hij hen door zijn bol observeerde. Het was wat griezelig, wat raadselachtig. Ze bleiden er niet van om zo te worden beloerd. Maar misschien leek het ook alleen maar zo en zat hij in werkelijkheid diep na te denken, zonder hen echt te zien.

Ze fluisterden zachtjes met elkaar, terwijl het tot hen doordrong dat dit toch eigenlijk wel een heel vreemde proef was. Een keer meenden ze heel in de verte het geluid van een politiesirene te horen. Zeker een brand of een ongeval, dachten ze. Het geluid bleef een hele tijd doorgaan. Tenslotte stierf het weg.

De jongens keken eens naar de geruisloos da tijd aangevende klok. Tot hun verrassing zagen ze dat al een uur was verstreken. Dat hadden ze niet gedacht. Het viel dan toch nog mee.

Ook het tweede uur ging voorbij zonder dat er iets gebeurde waardoor ze moesten ingrijpen. Het bleek dat de professor ook zelf wel op de tijd had gelet, want precies toen de laatste minuut van het derde uur was verstreken, stond hij op en gebaarde tegen hen.

Deze keer was het Roel die het laddertje besteeg. Hij schroefde de deksel los en hielp de professor door de opaning. Die stond even later weer in het laboratorium. Het water droop van z'n pak. Vlug verdween hij door het deurtje achterin het vertrek. Na 'n poosje kwam hij weer te voorschijn, nu weer met het kalotje op zijn hoofd en in z'n linnen pak.

„Zo," sprak hij, „dat hebben we dan gehad. De eerste fase van mijn proef is uitstekend verlopen. Dat is alles voor vandaag en jullie kunnen nu wel gaan. Ik moet nu mijn ervaringen gaan opschrijven en wetenschappelijk uitwerken." Hij haalde een paar rijksdaalders uit zijn zak en stak ze de jongens toe.

„Morgen komen jullie terug," zei hij nog.

Verbaasd namen de jongens het geld aan. Wel een rare vonden ze hem. Hij betaalde contant en per dag. In elk geval hadden ze het makkelijk verdiend en gauw ook!

De professor dribbelde al voor hen uit en daalde de trap af. Hij had nu haast en geen tijd meer voor hen. In de vestibule, trok hij de deur open voor hen. Hij zag er verstrooid uit.

Voor de jongens het wisten, stondan ze op de stoep. Achter hen werd da deur alweer gesloten. De professor had geen woord meer gezegd, zelfs niet gegroet.

In het zonlicht kwam de jongens opeens alles wat zonderling voor. Wat onwaarschijnlijk.

„Nou," sprak Dick, terwijl hij de rijksen in zijn zak liet klinken, „ik moet zeggen dat ik er nog niet veel wijzer van ben geworden. Wat denk jij eigenlijk van die proef? Zou het erg belangrijk zijn?"

Roe Winkel wist het niet. „Tja," bromde hij, „we weten natuurlijk niet precies waarom hij dat doet, waarom hij daar zit, eerlijk gezegd weten we daar niets van. Want in een vat met water zitten is iets heel andars den in een met water gevulde raket die door de ruimte snelt. Daar heersen heel endere wetten. Da omstandigheden zijn niet gelijk. Maar het is ook nog lang niet het eind van de proef, dat mogen we niet vergeten. Reken maar dat hij precies weet wat hij doet en maar niet lukraak z'n proeven neemt."

Dick was het daar wel mee eens. Ze zouden het wel verdar zien. De proef zou steeds uitgebreider en wetenschappelijker worden. Ze begrepen dat ze hun mondja dicht moesten houden, al had de professor daar deze keer merkwaardig genoeg geen opmerking over gemaakt. Maar het was waar dat hij hun dat de vorige keer al had gezegd, toen hij hen aangenomen had. Met hun hoofd vol gedachten fietsten ze verder.

Toen ze in de omgaving van de binnenstad kwamen, zagen ze een ongewone drukte op straat. Overal stonden opgewonden groepjes mensen te praten. Er was ook veel meer politie dan anders op de been. Nieuwsgierig stapten de jongens af. „Is er iets gebeurd?" vroegen ze aan een slager die in de deur van z'n winkel stond.

Opgewonden keek de man hen aan, maar al te graag hereld om voor de zoveelste keer zijn verhaal te vertellen aan leder die 't nog niet wist.

„Waten jullie het nog niet?" vroeg hij. „Dan waren jullie vanmorgen zeker niet in de stad. Er is tegen twaalf uur een overval gepleegd op da bank. Ze zeggen dat het een man was met een lap voor de ondsrkant ven z'n gezicht. Hij had een goala huit. Bijna een kwart miljoen!"

Hoe dè jongens bij deze bankoverval betrokken raken, zullen jullie heel gauw te weten komen!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Steeds meer landen gaan ons par postzegel hun sprookjes vertellen. In West-Duitsland bijvoorbeeld is dat al een gewoonte geworden. Daar verschijnt iedar jaar een weldadigheidsserie met een sprookje erop. Het zijn juist deza zegels, met de sprookjes van Grimm, dia ons het meest aanspreken omdat wij de verhalen zo goed kennen. Vorig jaar (oktober) koos men Doornroosje als onderwerp. Op de eerste zegel zie je de boze toverfee die niet op het geboortefeest van de kleine prinses was uitgenodigd (men kwam namelijk één bord tekort), de noodlottige wens uitspreken. Op de volgende zegel, die je hier ziet, is da prinses vijftien jaar geworden en dit is het fatale moment, ze verwondt zich aan het spinnewiel en slaapt met de hele hofhouding voor 100 jaar in. De zegel van 20 pf. last de prins zien die haar weer wakker maakt en op de zegel van 40 pf. zijn we in de koninklijke keuken, waar da kok de koksjongen juist een draai om zijn oren wil geven, maar op dat ogenblik met zijn hulpje inslaapt.

EEN LEUKE BOEKENLEGGER

Deze boekenlegger bestaat uit vijf delen. Het huisje van de klok, da wijzerplaat, het onderstuk, de slinger en het sterretje. Hij wordt van vilt gemaakt.
Knip de deeltjes volgens de maten op de tekening aangegeven. Rijg een gekleurde wollen draad langs de buitenkant van het klokkenhuis, en naai er de wijzerplaat op. Met geklaurda wol borduur je da cijfers en de wijzara op de plaat. Naai het onderstuk tegen de achterkant van het klokkenhuis en vergeet niet om da slinger tijdens het werk tussen onderstuk en klokkenhuis te schuiven en mee vast te naaien. Hecht de ster op de aangegeven plaats vast en borduur met zijde of wol de een of andere naam op het onderstuk. Tenslotte maak je door voorzichtige knipjes met een scherp schaartje, 'n mooie franja aan da boekenlegger.

De oplossing van het letterraadsel luidt:
AMERSFOORT

MEVROUW Mann, de dochter van de overleden romanschrijver Thomas Mann, zegt dat ze haar hond Arli heeft leren typen. „En," zo vertelt ze verder, „ik heb mijn Arli ook leren lezen. Dan heeft hij wat te doen als hij zich verveelt. Verder ben

KAN EEN OLIFANT TYPEN?

ik van mening dat olifanten zulke intelligente dieren zijn, dat ze binnen een paar maanden kunnen leren typen. De moeilijkheid is alleen hoe komen we aan zo'n grote schrijfmachine....."

EEN BEETJE VOORBARIG

In Frankrijk werd kort geleden een boekje uitgegeven dat goede raadgevingen voor toekomstige ruimtevaarders bevat. „Als u op een andere planeet landt en u ontmoet daar een levend wezen, wees dan vriendelijk tegen hem en toon geen angst, wantrouwen of vijandigheid", staat daarin o.m. te lezen.

ZONDER TWIJFEL

Leraar: „Herbert, wat kun je zonder twijfelen binnen tien seconden vertellen over een groep beroemde scheikundigen uit de 17e eeuw?"
Herbert denkt diep na.
Leraar: „Nou?"
Herbert: „Dat ze allemaal dood zijn, meneer."

IN WELKE STAD WOONT

LEO LETTERMAN

Leo is, zoals je ziet, een geletterd mannetje. Zijn gezicht bestaat namelijk uit 10 letters. Kun je ze allemaal vinden? En kun je de letters zo plaatsen, dat ze een plaatsnaam vormen? De plaats kun je vinden in de provincie Utrecht.

* * * * * *

TOM POES en de TIK van JOOST

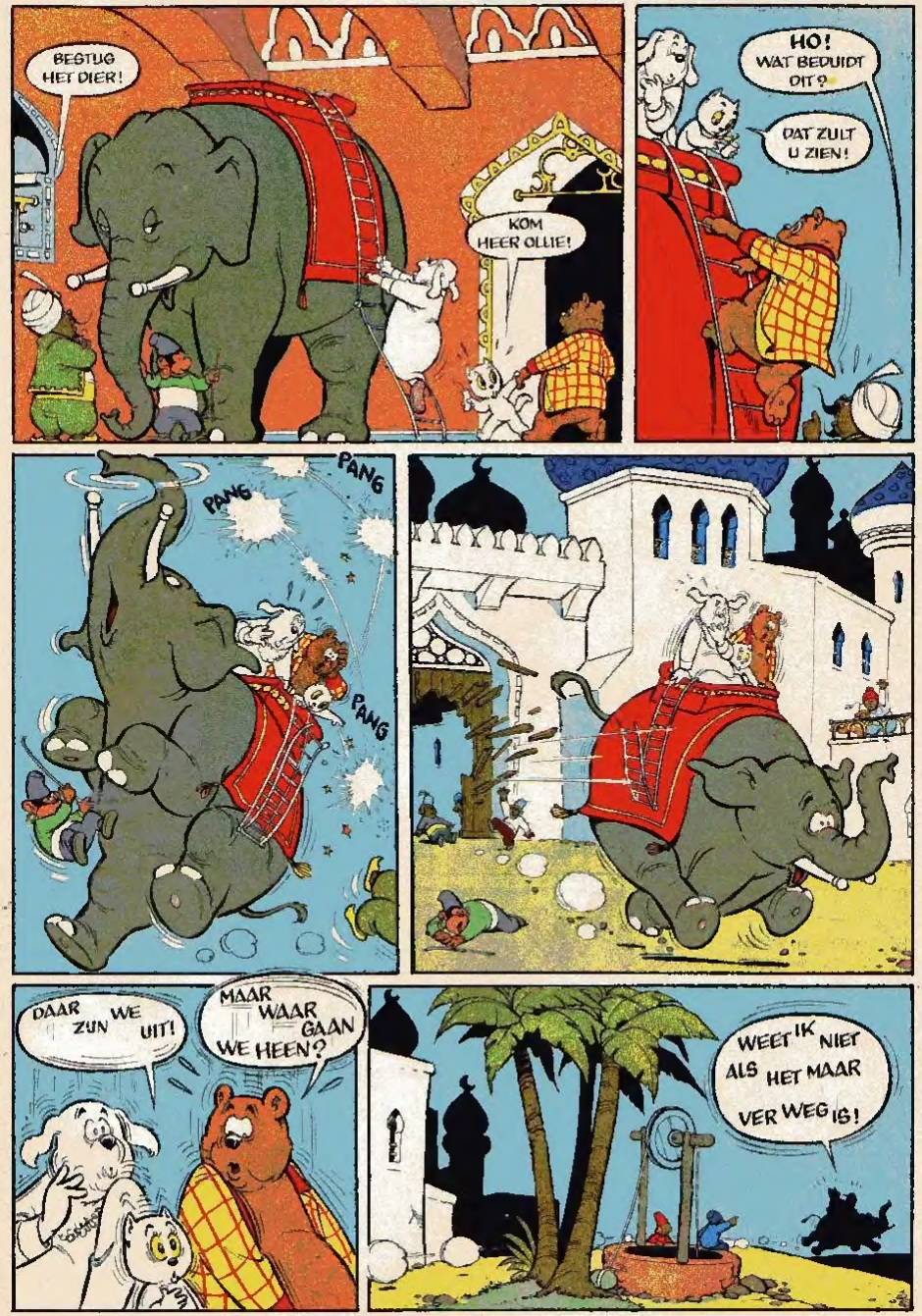
BESTUG HET DIER!
KOM HEER OLLIE!
HO! WAT BEDUIDT DIT?
DAT ZULT U ZIEN!
PANG
PANG
PANG
DAAR ZUN WE UIT!
MAAR WAAR GAAN WE HEEN?
WEET IK NIET ALS HET MAAR VER WEG IS!

DAAR ZITTEN WE WEER. BAH! ALSMAAR PECH!
NEE GELUK, HEER OLLIE! KIJK EENS WAAR WE ZIJN!
DAT KOMT GOED VAN PAS, HEER PILOOT! WIJ WILLEN ONMIDDELLIJK VERTREKKEN.
GAAT NIET, MORGEN VERTREKT HET VLIEGTUIG PAS EN..
..EN... O...HM...
WE VERTREKKEN METEEN. STAP IN, EDELE HEREN.
EINDELIJK RUST.
HOE VOEL JE JE, JOOST, NA ALLES?
JOOST?.. ALTIJD JOOST!..

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgeve: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 467. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor postabonnementen à / 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** / 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** / 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1965 Walt Disney Productions

KIJK, EEN NIEUWE SERIE SPELDJES IS AL IN DE WINKELS VERKRIJGBAAR

MAAR... DAAR BLIJFT 'T NIET BIJ, BINNENKORT KOMT ER WÉÉR EEN NIEUWE SERIE !